

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **I. H.**, bývajúcí v N., zastúpený Advokátska kancelária J., konateľ JUDr. M. K., advokát v T., proti žalovaným : **1/ J.**, so sídlom N., zastúpená J., so sídlom N., **2/ A. H.**, bývajúca N., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9 C 159/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. marca 2014 sp. zn. 7 Co 263/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 261,98 €, to troch dní na účet spoločnosti J., so sídlom v N..

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa podanou žalobou na prvostupňovom súde dňa 27.6.2011 domáhal určenia, že žalobca a žalovaná 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných v evidencii nehnuteľností Katastrálneho úradu N., Správa katastra N., na LV č. X. katastrálne územie N. ako parcely registra „C“, evidované na katastrálnej mape

- pozemok parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m²,
- pozemok parc. č. X. – záhrady o výmere X. m²,
- pozemok parc. č. X. – záhrady o výmere X. m² a
- stavba súpisné číslo X. postavené na parcele č. X..

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 15. júna 2012 č. k. 9 C 159/2011-333 žalobu žalobcu zamietol a vyslovil, že žalobca je povinný zaplatiť k rukám právnej zástupkyne

žalovanej 1/ titulom náhrady trov konania sumu 1 568,98 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd dospel k záveru, že žalovaná 1/ odkúpila od M. nehnuteľnosť, ktorá tvorila a tvorí predmet jej podnikania, čo bolo jednoznačne preukázané listinnými dôkazmi, jednak z M., mestského zastupiteľstva, podkladmi Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, keď žalovaná 2/ je štatutárnym zástupcom O. a jedná sa o nehnuteľnosti, v ktorých aj predtým, aj keď ich nemala vo vlastníctve ale iba v nájme, vykonávala činnosť občianskeho združenia, a žalobca ako manžel žalovanej 2/ dobre vedel, že jeho manželka túto nehnuteľnosť odkupuje do svojho výlučného vlastníctva kvôli podnikaniu, čo sám potvrdil vo svojej výpovedi a nedomáhal sa nikdy zmeny vlastníctva, teda aby bol aj on zapísaný na príslušnom liste vlastníctva. Ide o nehnuteľnosť, ktorú nadobudla žalovaná 2/ do svojho výlučného vlastníctva, lebo táto slúži podľa svojej povahy pre výkon povolania len samotnej žalovanej 2/. Bolo tiež preukázané, že túto nehnuteľnosť kúpila iba žalovaná 2/ počas trvania manželstva zo spoločných finančných prostriedkov ale nebolo jednoznačne preukázané, že to bolo kúpené z úveru, ktorý im poskytol veriteľ S..

Súd ako predbežnú otázku riešil platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 6.7.2010 uzavretej medzi konateľom žalovaného 1/ a žalovanou 2/ a dospel k záveru, že ide o platný právny úkon, pretože žalovaná 2/ bola výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, ktorú používala na výkon svojho povolania a nikto a nič ju nemôže obmedzovať v prevode nehnuteľnosti na inú osobu, pokiaľ sa sama tak rozhodne a v žiadnom prípade nebol potrebný k tomuto prevodu súhlas žalobcu. Vôbec nie je podstatné, či v tom čase žili manželia oddelene alebo nie, podstatné je, že platil režim manželstva a BSM a že žalovaná 2/ v súlade s ustanovením § 143 OZ mohla bez súhlasu manžela túto nehnuteľnosť previesť, a teda keď ide o platný právny úkon, žalobca nemá žiadny zákonný dôvod dovolať sa neplatnosti právneho úkonu s tým, že on nedal súhlas s nakladaním majetku BSM. Bolo jednoznačne preukázané, že žalobca sa mohol relatívnej neplatnosti právneho úkonu domáhať tým, že nebol zapísaný na liste vlastníctva ako bezpodielový spoluvlastník vtedy, keď žalovaná 2/ nadobudla nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva ale lehota na uplatnenie tohto práva sa mu premlčala, a teda, to že sa dovoľával tohto úkonu až v roku 2011, súd vyhodnotil ako premlčaný.

Mal za to, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, netvorili a nemohli tvoriť BSM žalobcu a žalovanej 2/, lebo tieto nehnuteľnosti žalovaná 2/ nadobudla na výkon svojho povolania. Tieto nehnuteľnosti mohli patriť len do jej oddeleného majetku. Použite

spoločných prostriedkov nemôže nič zmeniť na vlastníctve, už raz nadobudnutom. Žalobca od samého začiatku vedel, že jeho manželka je vedená ako jediná vlastníčka sporných nehnuteľností. Žalobca sa nedovolal relatívnej neplatnosti tohto právneho úkonu a dal jej aj súhlas na voľné nakladanie s nehnuteľnosťami, čo vyplýva z celého správania sa oboch manželov. Okrem toho žalovaná 2/ svoju zmluvnú voľnosť, ktorá nie je ničím obmedzená potvrdila u notárky, keď sa spisovala kúpna zmluva vo forme notárskej zápisnice, ktorá je verejnou listinou. Samotná notárka si preverovala skutočnosti prostredníctvom príslušnej správy katastra na to, či je možné vykonávať prevod vlastníckeho práva žalovanej 2/, ktorá už vtedy vyhlásila, že nie je rozvedená, iba nežije s manželom v spoločnej domácnosti. Vlastnícke právo požíva vždy ochranu a nemožno ho zneužiť na ujmu iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Súd vyhodnotil na základe všetkých dôkazov, ktoré mal k dispozícii, že žalovaná 2/ nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti od M. platne, stala sa výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, ktoré následne platne previedla kúpnu zmluvou zo dňa 6.7.2010 na tretiu osobu. Jej vlastnícke právo v tomto smere nebolo ničím a nikým obmedzené a nebol k tomu potrebný súhlas žalobcu ako jej manžela.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. marca 2014 č. k. 7 Co 263/2012-436 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Uložil žalobcovi zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania právnej zástupkyňi žalovanej 1/ J. Z. v sume 923,41 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žalovanej 2/ nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že sporné nehnuteľnosti nadobudnuté žalovanou 2/ kúpnu zmluvou č. X. zo dňa 22.6.2004 slúžili výkonu povolania žalovanej 2/, a preto sa nestali predmetom bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 2/. Pokiaľ žalobca a žalovaná 2/ v konaní namietali, že predmetné nehnuteľnosti následne žalovaná 2/ predala za nápadne nevýhodných podmienok, tieto skutočnosti sa netýkajú predmetu tohto konania, ktorým bolo posúdenie toho, či sporné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 2/. Vzhľadom k záveru, že nehnuteľnosť nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 2/ nebolo potrebné sa zaoberať námietkami žalobcu, že kúpna zmluva bola uzatvorená vzhľadom ku kúpnej cene za nápadne nevýhodných podmienok. Aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že posudzovaná kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom, na určení neplatnosti kúpnej zmluvy by žalobca nemal naliehavý právny záujem, pretože jeho postavenie by sa takýmto

určením nijako nezmenilo, pretože treba vychádzať z toho záveru, že žalovaná 2/ bola výlučnou vlastníčkou nehnuteľností. Predmetom tohto konania neplatnosť kúpnej zmluvy nebola a súd by ju riešil iba ako predbežnú otázku, ale iba za predpokladu, že nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy pred jej uzatvorením patrila do BSM žalobcu a žalovanej 2/.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. namietal nedostatočným odôvodnením rozsudku. Žalobca je toho názoru, že napadnutý rozsudok nespĺňa vyššie uvedené požiadavky, ktoré sú na každý správny rozsudok kladené. Súd prvého stupňa neuviedol, akým spôsobom sa vysporiadal s namietanou disimiláciou právneho úkonu – spornej kúpnej zmluvy, ktorá bola jedným z dvoch základných argumentov žalobcu (tá druhá bola otázka posúdenia, či sporné nehnuteľnosti patria do BSM). Dovolateľ ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.

Žalovaná 1/ navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania celkom v sume 523,96 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom

dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich

vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom,

prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jeho práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, neurčitosť, nezrozumiteľnosť a nevyporiadanie sa so všetkými jeho odvolacími námietkami a námietkami uvádzanými v konaní a preto v konaní v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil.

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri

hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť

i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietli. Zhodli sa na tom, že dňa 22.6.2004 uzatvorilo M. ako predávajúci a žalovaná 2/ ako kupujúca kúpnu zmluvu č. X., na základe ktorej žalovaná 2/ nadobudla sporné nehnuteľnosti za účelom prevádzkovania predškolského zariadenia O., ktorého štatutárnym zástupcom je žalovaná 2/. Predmetné nehnuteľnosti uvedenému účelu slúžili aj v dobe, keď neboli vo vlastníctve žalovanej 2/, čo preukazuje zmluva o nájme nebytových priestorov č. X. zo dňa 30.8.2002 (č. l. 243 spisu) uzatvorená medzi M. ako prenajímateľom a O. v zastúpení predsedníčky združenia žalovanej 2/ ako nájomcom, predmetom ktorej bol prenájom sporných nehnuteľností za účelom prevádzky materskej škôlky a na prácu s deťmi vo voľnom čase. Účel kúpy spornej nehnuteľnosti žalovanou 2/ preukazuje aj žiadosť o uzatvorenie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 4.10.2002 (č. l. 245 spisu) adresovanú M., z ktorej vyplýva, že O. v zastúpení žalovanej 2/ požiadalo M. o odkúpenie predmetných nehnuteľností za účelom prevádzkovania predškolského zariadenia O.. Rovnako tak zo zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 26.11.2002 (č. l. 253 spisu) vyplýva, že O. v zastúpení žalovanej 2/ ako budúci kupujúci bude na predmetných nehnuteľnostiach prevádzkovať materskú školu. V danom prípade bez ohľadu na to, či žalovaná 2/ predmetné nehnuteľnosti nadobudla z finančných prostriedkov patriacich do BSM a bez ohľadu aj na cenu nadobudnutej nehnuteľnosti, dospeli k záveru, že sporné nehnuteľnosti nadobudnuté žalovanou 2/ kúpnu zmluvou č. X. zo dňa 22.6.2004 slúžili výkonu povolania žalovanej 2/ a preto sa nestali predmetom bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 2/. Vzhľadom k záveru, že nehnuteľnosť nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 2/ nebolo potrebné sa zaoberať námietkami žalobcu, že kúpna zmluva bola uzatvorená vzhľadom ku kúpnej cene za nápadne nevýhodných podmienok. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní zotrval na svojej argumentácii, odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľa (žalobcu).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri

aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo X./2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobca nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalovanej 1/ a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalovaná 1/ podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej

vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 25. júla 2014 [§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vychádzajúc zo základu 9 120 €, kde jeden úkon právnej služby činí 253,94 €, k tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 1 vyhlášky) vo výške 8,04 €, čo predstavuje spolu 261,98 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová